

Թեամբ կարգադրելու համար, և Գր. վրդ. կեսարացի, հաւատարիմ իր առ Ամթեցիս գրած թուղթին մէջ ըսածին, չէր ընդունած պատրիարքութիւնը և իբր պատրիարք կը գործէր՝ պարզապէս վէճիլներու հրահանգով և նոր պէրաթ չէր առած, վասնզի, ինչպէս տեսնուեցաւ, որոշած էր Կ. Պոլիս չմնալ և խաղաղարարի իր պաշտօնը կատարելէ յետոյ երթալ Ամիթ և այն տեղ միսիթարել ժողովուրդը:

Թերեւս ասիկա նաեւ պատճառներէն մէկն է որ երկար ատեն կը վարանի ուղղակի տեղակալներուն հետ մաքառելու, և զանոնք սիրաշահելու փորձեր կ'ընէ, ինչ որ Դարանաղցի յանիրաւի ի չարն կը մեկնէ և անոր դէմ ամբաստանութեան նիւթ կը դարձնէ:

Այս կը կազմէ իր տկար կողմը, որ ահա այս պարագային բոլորովին երեւան կու գայ և արգելք կ'ըլլայ իբր պատրիարք իր ժողովուրդին հետ ներկայանալուն Դիււան: Ուստի կը յանձնարարէ երկու ուրիշ եկեղեցականներ: Ասիկա նշանակելի իրողութիւն մըն է, որ պէտք է նկատի ունենալ:

Շարունակութեան մէջ ալ կը շեշտուի Հայոց անգլուխ մնացած ըլլալը, «գլխաւոր և առաջնորդ», այսինքն հոգևոր պետ